

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/88/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1106010028
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1106010028.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov Mgr. Michala Kačániho, PhD. a Jána Goliana, PhD., v trestnej veci obžalovaného W. M., pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a iné, o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 23.06.2020 č. k. 3T/5/2006-1740, na verejnom zasadnutí konanom 10. novembra 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. f/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému

W. M., nar. 1X.XX.XXXX v H., trvale bytom H., K. XX, nezamestnaný, vo výkone väzby od 15.10. 2004 do 11.01.2008,

u k l a d á

podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov a 6 mesiacov (pätnásť rokov a šesť mesiacov).

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovaný W. M. je povinný nahradiť právnej nástupkyňi poškodeného N. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. pri H., B. XX, peňažnú čiastku vo výške 2.413,94 eur, ako náhradu škody spôsobenú trestným činom.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. právna nástupkyňa poškodeného N. Y. sa so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 23.06.2020 č. k. 3T/5/2006-1740 bol obžalovaný W. M. uznaný za vinného pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, na tom skutkovom základe, že po tom, ako si dňa 12.10.2004 požičal od poškodeného I. Y. sumu 120.000,- Sk, dňa 13.10.2004 asi o 18:00 hod. v Bratislave pod zámienkou, že pôjdu spolu pre peniaze na vrátenie pôžičky, obžalovaný W. M. vylákal poškodeného I. Y. do motorového vozidla zn. Škoda Octavia, do ktorého v obci I. prisadol svedok W. I., následne v čase od 20:30 hod. do 20:45 hod.

počas jazdy za obcou I. smerom na D. na B. obžalovaný W. M. v dobe, keď sa poškodený I. Y., sediaci vedľa neho na sedadle spolujazdca, predklonil, aby mu zdvihol mobilný telefón, mu z bezprostrednej blízkosti z pištole kal. 6,35 mm, ktorú mal v ilegálnej držbe, jedenkrát strelil do ľavej spánkovej časti hlavy, potom s autom prešiel ku jazierku nachádzajúcemu sa v katastrálnom území obce R., do ktorého v presvedčení, že je I. Y. mŕtvý, hodili jeho telo, nakoľko sa telo nepotopilo, išli pre lopatu a rýľ, vrátili sa k jazierku, obžalovaný W. M. nebohého vyzliekol donaha a jeho telo vhodili do vykopanej jamy a zahrabali zeminou, pričom bezprostrednou príčinou smrti I. Y. bolo udusenie utopením po vhození do vody pri predchádzajúcom priestrele hlavy a mozgu, ktorý spôsobil také rozsiahle strelné poranenie mozgu, že aj bez vhozenia tela poškodeného do vodného prostredia, by spôsobilo jeho smrť, skutku sa dopustil preto, aby poškodenému I.ovi Y. nemusel vrátiť dlhovanú sumu 120.000,- Sk a za tento trestný čin a za trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa 184a ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a za trestný čin krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v ktorom zostal rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 29.05.2027 sp. zn. 3T/5/2006 nedotknutý, bol obžalovaný W. M. odsúdený podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 13 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/, ods. 6 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí a to pištole zn. DUO, kal. 6.35 mm, výrobného čísla XXXXXX s tým, že vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný k povinnosti nahradiť škodu poškodenej N. Y. vo výške 10.759,92 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bola poškodená N. Y. so zvyškom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania obžalovaný a prokurátor. Odvolanie prokurátora smerovalo výlučne do výroku o treste a to v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu jednak písomným podaním zo dňa 18.08.2020, jednak písomným podaním zo dňa 24.09.2020.

V písomných dôvodoch podaného odvolania zo dňa 18.08.2020 obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že on svoju vinu poprel, vysvetlil, z akého dôvodu sa prvýkrát ku skutku priznal a písal skutok tak, ako sa mal stať. Odvolateľ dal do pozornosti predovšetkým to, že svedok W. I. vypovedal, že on (obžalovaný) po tom, čo viedol vozidlo a počas jazdy spadol na podlahu vozidla telefón, požiadal poškodeného Y., ktorý sedel vpredu ako spolujazdec, aby tento telefón zodvihol, pričom videl, že obžalovaný natiahol svoju pravú ruku a z bezprostrednej blízkosti strelil poškodeného do ľavej časti hlavy. Naproti tomu on ako obžalovaný vo svojej prvotnej výpovedi uviedol, že po zbraň sa natiahol pod sedadlo spolujazdca a potom strelil do poškodeného. Túto skutočnosť ako vodič vozidla naťahuje pod sedačkou zbraň, by predsa svedok I. spozoroval, pričom však vypovedá, že videl iba ako sa obžalovaný natiahol rukou ku hlave poškodeného a strelil. Tento zásadný a nelogický rozpor potvrdzuje to, že jeho prvotné priznanie bolo vynútené. Len ťažko si predstaviť, že v takom malom priestore ako bol interiér vozidla, si vodič natiahne pravú ruku, v ktorej drží pištoľ a oprie ju spolujazdcovi o hlavu a dokonca ju má iba v blízkosti hlavy. Nakoľko i samotní znalci trpeli núdzou o dôkazy, o ktoré sa oprieť, absolútne nezvyklým spôsobom pribrali k podaniu znaleckého posudku konzultanta z odboru geodézia - kartografia. Vytvorili teda teóriu zloženú z výpovede svedka I.a a z rôznych vyšetrovacích pokusov, ako sa mohol skutok stať, teda, že poškodený musel mať v čase výstrelu opretú hlavu o bok vozidla, teda v dostatočnej vzdialenosti od neho (obžalovaného), čím vznikol zástrel. Znalci prof. MUDr. Hirt a prof. Ing. Juříček túto teóriu absolútne vyvrátili, keď vysvetlili, že zástrel môže vzniknúť aj keď nie je hlava opretá o tvrdú podložku. Vodič mal oveľa menej možností vyťahnúť zbraň a nepozorovane poškodeného zastreliť, oproti čomu mala osoba sediaci vzadu oveľa príhodnejšie možnosti. Výpoveďami bolo zistené, že predmetnú zbraň mal práve svedok I. pred niekoľkými mesiacmi predať jemu (obžalovanému) a ten ju mal hneď po skutku podať dozadu, práve svedkovi I.ovi, ktorý ju mal následne zahodiť. Motív na vraždu nevrátiť poškodenému požičané peniaze, ktorý mal mať podľa súdu práve on (obžalovaný)

možno vyvrátiť tým, že aj od iných svedkov, čo vo veci vypovedali, mal požičané peniaze a ktoré tiež nevrátil. Súd v rozsudku konštatuje, že sa nepodarilo bezpečne preukázať, či bolo strelané z miesta vodiča vozidla, alebo zozadu. Má však za to, že dôkazy treba hodnotiť vo vzájomných súvislostiach, nie jednotlivo, tak mal za to, že strelal vodič. Súd ale neuviedol, o aké dôkazy sa opieral, najmä v akých na seba nadväzujúcich súvislostiach, nakoľko bolo zistené, že výpoveď svedka I.a o samotnom skutku sa nepotvrdila ani znaleckým dokazovaním. Naopak, jeho výpoveď (t. j. výpoveď obžalovaného) je vierohodnejšia a znalec Ing. Juříček uviedol, že viac možností a lepšie podmienky na streľbu mal práve spolujazdec zo zadného sedadla. Motív na vraždu teoreticky mohli mať obaja, tak on (obžalovaný), ako aj svedok I.. V neprospech I.a hovorí aj to, že práve svedok volal taxikára po skutku, bol to jeho kamarát, svedok poskytol náradie a vražedná zbraň patrila predtým tomuto svedkovi. Naopak on (obžalovaný) nebol na tento skutok vôbec pripravený, nevedel kde a ako sa zbaviť zavraždeného, nemal na to žiadne náradie a miesto činu, ako aj jeho okolie nepoznal a to na rozdiel od svedka I.a. Považovať svedka I.a za dôveryhodného iba preto, že svoju výpoveď nemenil, nemožno považovať za dostačujúce. Samotné pojednávanie trvalo cca 14 rokov a od skutku uplynulo cca 16 rokov. Vymenili sa tri senáty Okresného súdu Bratislava I, zomreli znalci, svedkovia mali prekrytú pamäťovú stopu. Odvolateľ vyslovil názor, že nebolo vôbec preukázané, že skutku sa mal dopustiť práve on (obžalovaný) a podľa jeho názoru je podozrivým zo skutku viac svedok W. I.. Rovnako s prihliadnutím na dĺžku konania, ktoré nebolo zapríčinené jeho obštrukciami, samotné uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 12 rokov, hoci vymerané pri dolnej hranici, je neprimerane vysoké. Vzhľadom na uvedené obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí, nakoľko nebolo dokázané, že predmetný skutok spáchal.

V písomných dôvodoch podaného odvolania zo dňa 24.09.2020 obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu poukázal predovšetkým na to, že sa súd v odôvodnení rozsudku oprel o jeho výpoveď z prípravného konania, v ktorej sa doznal k spáchaniu činu. Za akých okolností a prečo došlo k jeho „priznaniu“, on uviedol vo svojich nasledujúcich výpovediach tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred okresným súdom. Prvostupňový súd sa však nezaoberal zákonnosťou, resp. nezákonnosťou takto získaných dôkazov. Jeho výsluch ako podozrivého zo dňa 15.10.2004 trval 17 hodín, čiže časť dňa a celú noc. Tento výsluch je však zaznamenaný na necelé dve strany A4, bez jedinej položenej otázky. Na jeho výsluch zo dňa 17.10.2004 sa vzťahujú všetky okolnosti, ako na výsluch v procesnom postavení podozrivého, pretože 5 hodín pred jeho výsluchom v procesnom postavení obvineného a to o 21.00 hod. dňa 16.10.2004 bol dodaný operatívny pracovníkmi, ktorí ho psychicky ovplyvňovali a samotný výsluch sa vykonal až 17.10.2004 o 02.00 hod. v noci. Nezákonnosť je dokázaná aj tým, že pri výsluchu neboli prítomné len osoby, ako je uvedené v zápisnici, ale striedalo sa viacero vypočúvajúcich. Doložené je to tým, že samotný vyšetrovateľ, ako aj operatívny pracovník, boli aj na iných úkonoch, a teda nemohli byť pri viacerých úkonoch naraz (výsluch W. Q. a obhliadka miesta činu). Odvolateľ poukázal aj na § 85 ods. 4 Tr. por., ako aj na čl. 17 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý prikazuje oboznámiť zadržanú osobu hneď s dôvodmi zadržania. O neoboznámení svedčí zápisnica o zadržaní osoby, ktorá neobsahuje dôvody zadržania, ani z akého trestného činu je podozrivá osoba zadržaná. Po zadržaní mu bolo povedané, že dôvodom je akési vydieranie, čo bolo klamstvo. V tejto súvislosti poukázal tiež aj na judikatúru R 25/1990, R 57/2002, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 TZ 9/2006. Odvolateľ pripomenul, že súd sa vôbec nevyjadril k znaleckému posudku KEÚ na zistenie povýstrelových splodín na leme rukáva mikiny I.a. Toto je podľa názoru odvolateľa priamym dôkazom proti I.ovi a potvrdenie ním (obžalovaného) popisovaného priebehu udalostí. Súd podľa neho vo všeobecnosti sa nedostačujúco vysporiadal s odbornými znaleckými posudkami len s odôvodnením, že nevyvracajú tvrdenia I.a. Vysporiadanie sa so závermi znalcov v posudkoch, že je pravdepodobnejšie, že strelať mohol spolujazdec zo zadného sedadla, je podľa jeho názoru nedostatočné, resp. žiadne. Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu hodnovernosť svedka I.a spochybňoval nasledovným spôsobom:

1/ Svedok I. nelogicky tvrdí, že mal jemu (obžalovanému) požičať peniaze v tom zmysle, že mu mal zapožičať dve sumy a to 150.000,- Sk alebo 130.000,- Sk a to v polovici mesiaca august na dobu dvoch týždňov. Následne v mesiaci október mu mal požičať ďalšiu sumu 100.000,- Sk (bez vrátenia predchádzajúcej). Podľa obžalovaného je to práve I., ktorému on (obžalovaný) požičal peniaze.

2/ Zo zápisnice o výsluchu I.a zo dňa 02.10.2005 vyplýva, že „pokiaľ ja viem, tak peniaze väčšinou dlhoval osobám od U.“. Touto vetou je vysvetlené konanie I.a v tom zmysle, že keď mu nevracal peniaze a vedel, že on (obžalovaný) si ich pre neho musel zadovážiť od svojich známych, dostal strach, keď spolu s I.om Y. boli v ten večer za ním. Preto volal svedkovi K., aby sa tento o 10 minút presvedčil, že je v poriadku, a preto zastrelil v panike I., lebo si myslel, že U. došli po peniaze.

3/ Rozdielne svedok I. vypovedal o údajnom odovzdaní zbrane medzi nimi navzájom.

4/ Fakt, ktorý vyvracia výpovede I.a o tom, že konal vo všetkom, ako mu on (obžalovaný) prikázal, lebo sa bál, že je ozbrojený, uviedol samotný I., keď vypovedal, že predtým, ako sa vrátili k telu nebohého, on „doma ukryl zbraň a to v kuchyni pod smetným košom, aby ju nemal pri sebe“. Týmto sa teda sám vedome odzbrojil proti „údajne ozbrojenému“.

5/ Bolo vyvrátené tvrdenie I.a v tom zmysle, že by ho mali sledovať dvaja členovia SBS, a to bratia, ktorí boli vypočutí tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní (Q.), ktorí mali prísť na čiernom Favorite. Bolo preukázané, že ani jeden z nich nielenže auto nevlastnil, ale ani jeden nemal vodičský preukaz. Na hlavnom pojednávaní však svedok I. uviedol, že počul, ako sa kolegovia bavili o tom, že on bol nahlásiť spolu so svojou družkou nezvestnosť I. Y. na políciu a až potom zavolať ÚBOK.

6/ Svedok I. uviedol vo výpovedi zo dňa 17.03.2005, že „približne okolo 20.00 hod., som postrehol, že v kasíne sa začali pohybovať viacerí ľudia a mal som pocit, že ma začali strážiť, aby som neodišiel“. To dokazuje, že I. nemal v úmysle oznámiť skutok na políciu, keďže od rána do 20.00 hod. nemal pocit, že ho niekto sleduje, bol teda sám a napriek tomu políciu nevolal.

7/ Svedok I. podľa vlastnej výpovedi uviedol, že mobilný telefón poškodeného, kľúče, šiltovku a zbraň ukryl spolu na jednom mieste. Po oznámení na políciu odovzdal mobil, kľúče, šiltovku dňa 15.10.2004 a zbraň až na ďalší deň, 16.10.2004, aj keď boli tieto ukryté na jednom mieste. To znamená, že zbraň nemal v úmysle vydať, ale vydal ju až po jeho priznaní (t. j. po priznaní obžalovaného).

8/ Bolo preukázané a potvrdené samotným I.om, že neodovzdal vrchnú časť odevu, konkrétne koženú bundu.

9/ Nevydal náradie použité na pochovávanie nebohého.

10/ Nevydal chirurgické rukavice.

11/ Treba poukázať na všetky rozpory vo výpovediach svedka I.a, ktoré podrobne vymenoval obhajca obžalovaného na hlavnom pojednávaní v rámci záverečnej reči.

12/ Treba poukázať na znalecký posudok Ing. Kordiaka a nie na posudok Ing. Sigeta, pretože práve Ing. Siget opravoval svoj posudok na základe správnosti posudku Ing. Kordiaka.

13/ Žiaľ, psychologické vyšetrenie svedka I.a nebolo vykonané.

14/ Zistenie povýstrelových splodín na leme rukáva mikiny I.a poukazuje na strelca ako na svedka.

Obžalovaný sa záverom domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby bol spod obžaloby oslobodený.

V písomných dôvodoch podaného odvolania prokurátora, ktoré smerovalo v neprospech obžalovaného proti výroku o treste, bolo zvýraznené predovšetkým to, že s rozhodnutím súdu v časti, ktorým uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov so zaradením do II. nápravno-výchovnej skupiny za súčasného uloženia trestu prepadnutia veci sa nestotožňuje a to z dôvodu potreby uloženia výnimočného trestu podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ako i z dôvodu naplnenia účelu trestu. Okresný súd odôvodnil uloženie takéhoto trestu tým, že Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku ustanovoval pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 trest odňatia slobody s trestnou sadzbou od 12 do 15 rokov alebo výnimočný trest, pričom pre uloženie výnimočného trestu zákon vyžadoval súčasné splnenie dvoch podmienok a to, že stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký, ako aj to, že možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená. V danom prípade je súd toho názoru, že absentuje splnenie podmienok ohľadne obzvlášť sťaženej možnosti nápravy páchatel'a. Prokurátor vyslovil názor, že uvedené dôvody, ktoré viedli súd neuložiť výnimočný trest boli nesprávne a vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prokurátor poukázal na ustanovenie § 219 ods. 2 písm. j/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (13.10.2004), podľa ktorého páchatel' sa potresce výnimočným trestom, ak spácha trestný čin vraždy z inej obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky. V zmysle ustanovenia § 29 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia na doživotie. Trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená; to neplatí, ak súd ukladá tento výnimočný trest podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. Súď teda nesprávne uviedol, že trestná sadzba za trestný čin vraždy bola 12 až 15 rokov alebo výnimočný trest, pričom pre uloženie výnimočného trestu je nevyhnutné, aby možnosť nápravy páchatel'a bola obzvlášť sťažená, táto právna úprava platila od prijatia novely Trestného zákona, ktorá bola vykonaná zákonom č. 171/2003 Z. z. s účinnosťou od 01.09.2003. Trestný zákon účinný v čase spáchania skutku, t. j. 13.10.2004, umožňoval pre vraždu z inej obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. uložiť výhradne výnimočný trest a pre jeho uloženie nevyžadoval, aby možnosť nápravy páchatel'a bola obzvlášť sťažená. Súď mal preto ukladať trest odňatia slobody od 15 do 25 rokov, nakoľko pre trest odňatia slobody na doživotie neboli splnené zákonné podmienky. U obžalovaného W.a

M.ho neboli zistené žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Podľa prokurátora bolo však nutné prihliadnuť na vysoký stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného, jeho osobné pomery a možnosť nápravy. Taktiež bolo nutné poukázať aj na bezcitnosť, s akou úmyselne usmrtil poškodeného zo zisťujúcich dôvodov. Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste s tým, aby obžalovanému uložil úhrnný výnimočný trest vo výmere 24 rokov so zaradením do II. nápravno-výchovnej skupiny za súčasného uloženia trestu prepadenia vecí - pištole značky Duo, kal. 6,35 mm, výrobného čísla XXXXXX s tým, že vlastníkom pištole sa stáva štát.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaniach obžalovaného a prokurátora, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili zvolení obhajcovia obžalovaného I.. V. C. a I.. N. Y., ustanovený obhajca N.. N. W., PhD. a prokurátor.

Odvolací súd podľa § 293 ods. 7 Tr. por. vykonal verejné zasadnutie bez prítomnosti obžalovaného, nakoľko svojim písomným podaním, ktoré bolo doručené na krajský súd dňa 18.10.2022 požiadal, aby sa odvolacie konanie vykonalo v jeho neprítomnosti. Verejné zasadnutie pred odvolacím súdom bolo vykonané aj v neprítomnosti právnej nástupkyne poškodeného N. Y., nakoľko na takýto postup boli splnené všetky zákonné podmienky.

Obhajkyňa I.. V. C. na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom predniesla konečný návrh v súlade s jeho písomným vyhotovením, ktoré bolo založené do súdneho spisu. V tomto písomnom podaní bolo uvedené nasledovné:

„V prvom rade považujem za nevyhnutné uviesť, že v rámci konania na súde prvého stupňa sa v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 a 2 ods. 12 Tr. por. súd absolútne nezaoberal podľa môjho názoru významnou a pre meritórne rozhodnutie dôležitou skutočnosťou a to, že na šatstve svedka W.a I.a - konkrétne mikiny bordovej farby na leme ľavého rukáva sa našli povýstrelové splodiny, čo jednoznačne skonštatoval znalec plk. RNDr. Jančula vo svojom posudku zo dňa 07.05.2007. Prvostupňový súd sa žiadnym relevantným spôsobom nezaoberal skutočnosťou, ako sa povýstrelové splodiny ocitli na mikine svedka W.a I.a, poukazujúc na skutočnosť, že svedok W. I. v rámci svojho vyšetrovacieho pokusu konaného dňa 15.04.2005, jednoznačne uviedol a tak bol vykonaný aj vyšetrovací pokus, že mal na sebe koženú bundu - viď fotodokumentácia z vyšetrovacieho pokusu zo dňa 15.04.2005, pričom uviedol, poukazujem na opis vyšetrovacieho pokusu podľa výpovede svedka W.a I.a, strana 5 a 6, že „náboj so zásobníkom som si dal do ľavého vrečka svojej koženej bundy, ktorú mám aj dnes na sebe. Ja som sa to spýtoval, čo s tým, pričom on mi povedal, nechaj si to u seba, načo som pištoľ vložil do pravého vrečka bundy. Vzhľadom na skutočnosť, že sa na ľavom leme mikiny patriacej svedkovi W.ovi I.ovi našli povýstrelové splodiny, dávajúc do pozornosti, že podľa jeho vlastného tvrdenia mal mať v čase skutku na sebe koženú bundu, nie je reálne možné, aby sa mu na mikinu dostali povýstrelové splodiny spôsobom pri manipulácii so zbraňou po skutku, tak ako uvádza svedkom W. I.. Podľa poznatkov vychádzajúcich z dostupnej odbornej literatúry ako aj na základe konzultácie so znalcom Ing. Róbert Toma, zapísaný v zozname znalcov pod Ev. č.: XXXXXX, odbor: strelné zbrane a výbušniny, odvetvie: strelné zbrane a strelivo, ktorý je v súčasnosti hospitalizovaný, je viac než reálny predpoklad, že v danom prípade sa povýstrelové splodiny na časť odevu pod koženou bundou môžu dostať iba v prípade, ak osoba s touto rukou strieľala. K tejto problematike a závažnej skutočnosti sa vie vyjadriť iba príslušný znalec a preto týmto žiadame, aby bol do konania pribratý znalec KEU PZ z odboru kriminalistická balistika: odvetvie - balistika a kriminalistická chémia a to za účelom zodpovedania otázky:

1/ Či je technicky možné, že v prípade, keď strieľajúca osoba so strelnou zbraňou držiaca v ruke, majúc na sebe mikinu a na nej koženú bundu, vystrelí zo strane, sa povýstrelové balistické splodiny dostanú na rukáv mikiny nachádzajúcej sa pod koženou bundou.

2/ K manipulácii svedka W.a I.a so zbraňou ako aj k jeho celkovej nedôveryhodnosti poukazujeme na ďalšiu dôležitú skutočnosť, a to, že dňa 15.10.2004, t. j. 2 dni po skutku, v zápisnici o výsluchu svedka, W. I. - str. 6 zápisnice uviedol, že potom ako sa mal stať skutok, odniesli poškodeného do vody, išli po náradie, zavolali si taxík, zakopali poškodeného, potom sme presadli do W. Octavie a šli sme ku mne na chatu sa umyť. Laco mi odovzdal pištoľ, z ktorej som na jeho pokyn vybral zásobník a náboje, dal som to do igelitového sáčku a hodil to do Dunaja pri ceste do Bratislavy. Následne svedok dňa 17.03.2005 na str. 4 uvádza, že ja som zostal v tom momente z tejto udalosti dosť šokovaný a nevedel som, čo robiť. Vtedy mi W. M. podal zbraň smerom dozadu kde som sedel a požiadal ma, aby som z nej vybral zásobník a ďalší náboj, ktorý bol v komore. Na hlavnom pojednávaní dňa 13.09.2006, konkrétne str. 18 zápisnice z hlavného pojednávania svedok I. nevedel absolútne vysvetliť:

- Prečo OČTK nevydal na expertízu koženú bundu ktorú mal svedok v čase skutku na sebe, keď naproti tomu OČTK vydal všetky ďalšie druhy odevu, pričom jeho odpoveď, že asi si to nepýtali, je absolútne v logickom rozpore s jeho vlastným konaním a jeho dobrovoľným odovzdaním odevu bez exaktného pýtania sa na každý kus odevu OČTK.

- Svedok absolútne rozdielne popisuje tak závažné skutočnosti, kedy a kde mu mal údajne obžalovaný podať po skutku zbraň, pričom tento rozpor nevie vysvetliť.

- Svedok W. I. nevedel vysvetliť, akým spôsobom sa mu mohli povýstrelové splodiny dostať na mikinu, keď mal na sebe ešte ďalšiu hrubú vrstvu koženej bundy, pričom v prípade kože sa ne bavíme napr. o bavlnu.

3/ V tejto súvislosti dávame zároveň aj do pozornosti odvolacieho senátu, že je v logickom rozpore aby svedok W. I. nikde vo svojich výpovediach nespomínal, že by sa v čase výstrelu ozval silný zvuk, čo je charakteristické pre výstrel zo zbrane. Dávanie do pozornosti, že predmetná zbraň nemala žiaden tlmič, výstrel sa odohral v malom uzavretom a veľmi stiesnenom priestore, pričom hlasitosť takéhoto výstrelu je tak ohlušujúca, že v takej blízkosti až môže poškodiť sluch. Pre znázornenie si s dovoľením senátu odvolacieho súdu dovoľíme takýto zvuk prehrať. Zároveň poukazujem aj na ďalšiu rozpornú skutočnosť, a to, že je v logickom rozpore, aby obžalovaný za prijatia teoretickej hypotézy, žeby skutok spáchal, podal zbraň práve svedkovi W.ovi I.ovi a sám sa nepodieľal na jej likvidácii resp. zbavení sa jej, hoci obžalovaný sám uviedol, že sa všetkých osobných vecí a šatstva sám zbavil.

4/ K spôsobu manipulácie so zbraňou, technickému prevedeniu zbrane sa vyjadrí kolega, obhajca I.. N. Y..

5/ V neposlednom rade zo znaleckých posudkov znalcov: I.. N. D., I.. I. R. ako aj z ich výpovedí na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že (i) nie je možné jednoznačne stanoviť polohu strelca ak o ani polohu poškodeného v čase výstrelu, nevedia jednoznačne skonštatovať, kto mohol byť strelcom, (ii) pričom pri znaleckom skúmaní neboli zamerané ani zadokumentované rozmery vozidla, (iii) nie je možné určiť v akej polohe, či vzdialenosti sa nachádzali účastníci skutku, pričom došlo aj k takému závažnému pochybeniu, čo priznal aj znalec I.. R. na hlavnom pojednávaní dňa 14.09.2006, že (iv) neboli zamerané žiadne stopy biologického materiálu v motorovom vozidle, na ktoré sa v znaleckom posudku znalci odvolávajú. V neposlednom rade je potrebné poukázať aj na výpoveď znalca doc. V.. W. N., Ph.D., na hlavnom pojednávaní, ktorý skonštatoval, že dokonca lepšie podmienky na streľbu mala osoba sediaci vzadu. S ohľadom na nami uvádzané zotrvávame na návrhu na priznanie znalca z odboru kriminalistika: odvetvie - balistika a kriminalistická chémia, pričom ponechávame na úvahe súdu vykonanie nami požadovaného posudku pred odvolacím súdom, pričom máme za to, že takéto dokazovanie presahuje rámec odvolacieho konania a je účelnejšie takýto dôkaz vykonať na súde prvého stupňa a aj preto navrhujeme, aby odvolací súd zrušil rozsudok OS BA I zo dňa 23.06.2020 sp.zn. 3T/5/2006 a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V prípade, že by prvostupňový súd nami navrhovaný dôkaz zamietol, navrhujeme, aby odvolací súd s prihliadnutím na zásadu in dubio pro reo, zrušil rozsudok OS BA I zo dňa 23.06.2020 sp.zn. 3T/5/2006 a sám rozhodol, že sa obžalovaný spod obžaloby prokurátora KP oslobodzuje, nakoľko nebolo v konaní preukázané, že skutok spáchal obžalovaný“.

Obhajca I.. N. Y. na verejnom zasadnutí uviedol, že dnešného dňa predložil odvolaciemu súdu vyhotovené fotografie pištole značky Duo. Tieto fotografie boli vyhotovené z každej zbrane a nimi poukazuje na skutočnosť, že predmetná zbraň nemá žiadnu manuálnu poistku a nemá ani pádovú poistku integrovanú vo svojom konštrukčnom mechanizme. Táto zbraň vzhľadom na dobu, kedy sa vyvinula a začala sa vyrábať, nebola konštruovaná na to, aby užívateľ ju nosil s nábojom v komore. Bolo preto nelogické a životu nebezpečné voziť takúto zbraň s nábojom v komore, dokonca v aute pod zadným sedadlom spolujazdca, pretože pri nabehnutí vozidla na nejakú nerovnosť, alebo pri prudkom brzdení, hrozí samovoľný výstrel z tejto zbrane. Preto nebola dôveryhodná výpoveď svedka I.a, že zo zbrane sa malo strieľať za jazdy, bez predchádzajúceho obtiahnutia záveru zbrane. Naproti tomu je v tejto súvislosti dôveryhodná výpoveď obžalovaného, ktorý uviedol, že počul zozadu zvuk obtiahnutia zbrane, ktorý je charakteristický a nenapodobiteľný a až následne počul hluk výstrelu. K tomuto skutkovému dejmu nasvedčujú aj okolnosti, že sa na časti odevu, konkrétne lemu rukáva mikiny svedka I.a nachádzali balistické povýstrelové splodiny.

Obhajca N.. N. W., PhD. na verejnom zasadnutí sa pripojil k ústnym prednesom zvolených obhajcov, ako aj k ich návrhom.

Prokurátor na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania z jeho strany a žiada, aby tomuto odvolaniu bolo vyhovené. Pokiaľ ide o návrhy

obhajcov na doplnenie dokazovania, toto ponecháva na úvahu odvolaciemu súdu. Pre prípad, že by týmto návrhom nebolo vyhovené, tak navrhuje odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolaní prokurátora a obžalovaného (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obaja odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolania prokurátora a obžalovaného sú čiastočne dôvodné, pričom odvolanie obžalovaného je dôvodné len do výroku o náhrade škody.

Hneď úvodom treba konštatovať, že v trestnej veci obžalovaného W.a M.ho, súd I. stupňa už rozhodol odsudzujúcim rozsudkom a to dňa 29.05.2007 č. k. 3T/5/2006-1125.

Na podklade odvolania obžalovaného bol následne uznesením Krajského súdu v Bratislave z 28.09.2007 sp. zn. 1To/90/2007 napadnutý rozsudok zrušený vo výroku o vine v bode 1/, v celom výroku o treste, spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V ostatných výrokoch zostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Pre úplnosť treba dodať a vysloviť, že skorší rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 29.05.2007 č. k. 3T/5/2006-1125 ohľadom výroku o vine v bode 2/ (išlo o trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a výroku o vine v bode 3/ (išlo o trestný čin krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku) nadobudol právoplatnosť už dňom 29.05.2007.

Nakoľko po zrušení napadnutého rozsudku došlo k zmene v zložení senátu a obžalovaný so zmenou nesúhlasil, súd I. stupňa vykonal hlavné pojednávanie znovu.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zmene v zložení senátu odmietol vypovedať. Z uvedeného dôvodu došlo k prečítaniu jeho všetkých výpovedí z prípravného konania, ako aj k prečítaniu jeho výpovede z hlavného pojednávania, uskutočnenej pred pôvodným senátom.

Obžalovaný W. M. v prípravnom konaní v rámci svojho prvotného výsluchu v procesnom postavení obvineného sa k predmetnému skutku priznal. Potvrdil, že v motorovom vozidle poškodeného I. Y. zastrelil on. V motorovom vozidle sa nachádzal aj svedok W. I., ktorý mu následne pomáhal likvidovať telo nebohého. V ďalšom štádiu prípravného konania obžalovaný podstatným spôsobom zmenil svoju skoršiu výpoveď. K tomuto výsluchu si obžalovaný priniesol rukou písané poznámky z ktorých vychádzal pri ústnej výpovedi. Uviedol, že ľživo obvinil M. N. zo spáchania tohto skutku. K udalostiam, ktoré sa stali v motorovom vozidle uviedol, že počas cesty niečo spadlo k nohám poškodeného Y.. Nebol to však jeho mobil, lebo ten mal odložený v odkladacom priestore. Po tom ako sa poškodený naklonil a začal hľadať spadnutú vec, on (obžalovaný) počul obťiahnuť pištoľ a počul výstrel. Veľmi sa zľakol a vynadal I.ovi, že ten muž bol W. bratranec. W. je jeho družka.

Svedok W. I. tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní potvrdil, že poškodeného v motorovom vozidle zastrelil obžalovaný. Do vozidla nastúpil preto, lebo ho o to požiadal obžalovaný, že si ide niečo vybaviť. Vo vozidle sedel muž, ktorého svedok nepoznal. Ešte predtým ako svedok nastúpil do vozidla, obžalovaného prostredníctvom telefónu navigoval v jazde a vysvetľoval mu, ako sa ide zo G. na N. cez G. do I.. Z konania obžalovaného bol šokovaný. Opýtal sa obžalovaného, čo teraz budú robiť, pričom obžalovaný mu povedal, že poškodeného musia vyhodiť z auta. Obžalovanému pomáhal zahladzovať stopy ohľadom tela poškodeného preto, lebo sa obžalovaného bál, aby i jeho nezastrelil. Svedok tiež podrobne popisoval akým spôsobom likvidovali telo poškodeného. K motívu tohto činu mu obžalovaný povedal, že to musel urobiť, lebo ho poškodený vydieral.

Právna nástupkyňa poškodeného a zároveň svedkyňa N. Y. sa k priebehu skutku nevedela vyjadriť, nebohý syn sa jej nezdôveroval. Naposledy syna videla dňa 12.10.2004. V rámci adhézneho konania si najskôr v prípravnom konaní uplatnila náhradu škody pozostávajúcu z pohrebného vo výške 78.969,10

Sk (2.621,21 eur) a zo samotného dlhu vo výške 120.000 -, Sk (3.383,27 eur), následne v konaní pred súdom si uplatnila náhradu škody vo výške 14.743,19 eur a žiadala, aby súd zaviazal páchatel'a tohto trestného činu, zaviazat' k náhrade takto vyčíslenej škody.

Svedok M. N. poprel akúkoľvek účasť na smrti poškodeného Y.. Potvrdil, že obžalovanému dal 1.000.000-, Sk s tým, že mu obžalovaný vráti tieto peniaze navýšené o úrok. Peniaze obžalovanému dal 04.10.2004. Peniaze mu mal obžalovaný vrátiť do pondelka, čo však neurobil. Poškodeného Y. tento svedok nepoznal, ani ho nikdy nevidel. Nevie, prečo ho obžalovaný obvinil z objednávky vraždy.

Svedok I. G. vypovedal, že v kritickom čase mu telefonoval W. I. a žiadal ho o odvoz autom, keďže pracoval ako taxikár. I. chcel od neho, aby ho odviezol na križovatku medzi obcami Y. a I.. Do vozidla nastúpil nielen I., ale aj M., pričom oboch osobne poznal. Keď prišli na určené miesto, tak mu I. povedal, aby sa po nich vrátil za hodinu a pol, čo sa aj stalo. Obaja po nastúpení do vozidla boli zadýchaní. Počas jazdy mu I. hovoril, aby nikomu nehovoril, že sa vôbec videli a že ich viezol.

Svedok S. Q. uviedol, že obžalovaný mal finančné problémy. dokonca mu svedok požičal sumu 450.000-, Sk. S poškodeným Y. sa spoznal v zamestnaní, v súkromí sa nestretávali. M. N. poznal len z videnia. W.a I.a vôbec nepoznal.

Svedok S. K. uviedol, že obžalovanému požičal 250.000-, Sk. Peniaze mu mal obžalovaný vrátiť po dvoch týždňoch. Dôvod pôžičky mu obžalovaný neuviedol. W.a I.a pozná 10 rokov. Raz mu I. telefonoval (nevie kedy to bolo), že sa má I. s niekým stretnúť na priecestí, spomenul aj W., že má strach o svoje zdravie. I. ho požiadal, aby mu svedok ešte zavolať. I. bol dlhší čas nedostupný. Keď sa napokon telefonicky spojili, tak mu I. stroho povedal, že je všetko v poriadku.

Svedok I. D. uviedol, že obžalovanému požičal peniaze, v celkovej sume 1.300.000-, Sk. Obžalovaný mu hovoril, že ho vydierajú Ukrajinci alebo Rusi. Svedok si však myslel, že obžalovaný minul peniaze na hazardné hry. Obžalovanému požičal aj vozidlo zn. Š- Oktavia.

Zo znaleckého posudku znalcov I.. N. D., X.. a I.. I. R. (na č. I. 211 - 234) vyplynulo, že v prípade smrti poškodeného I. Y., išlo o smrť násilnú - utopenie po strelnom poranení hlavy a mozgu inou osobou dňa 13.10.2004 v čase medzi 20.30 hod. do 20.45 hod. Na ľavú spánkovú oblasť poškodeného pôsobil projektil vystrelený z krátkej ručnej zbrane veľkou silou a razanciou. Projektil prenikol cez kožu, podkožie, ľavú spánkovú kosť, tvrdú a mäkkú plenu mozgovú v ľavej spánkovej oblasti, pokračoval priestrelom mozgu zľava doprava spredu dozadu mierne šikmo zdola hore a končil priestrelom cez pravý temenný závit mozgu, mäkkú a tvrdú plenu v pravej temennej oblasti, pravú temennú kosť ako zástrel v pokrývkach lebečných v pravej temennej oblasti. Strelný kanál bol priamočiary dĺžky 15,2 cm prebiehal zdola nahor pod uhlom 30 stupňov voči čelovej rovine a 20 stupňov voči horizontálnej rovine.

Z ďalšieho znaleckého posudku znalcov I.. N. D., X.. a I.. I. R. (na č. I. 317 - 326) vyplynulo, že napriek rôznorodosti výpovedí, jednak obžalovaného W.a M.ho, jednak svedka W.a I.a, za najpravdepodobnejšiu verziu mechanizmu smrti poškodeného treba považovať dej, pri ktorom obžalovaný W. M. z bezprostrednej blízkosti z krátkej ručnej zbrane strelil do ľavej spánkovej oblasti hlavy poškodeného I. Y., ktorý sa nachádzal v polohe sediacej v miernom predklone a zohnutí tela, zľava doprava na prednom sedadle vedľa vodiča.

Znalec MUDr. N. D., CSc. v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že nevylučuje, že na základe pitevného nálezu mohla strieľať aj iná osoba zo zadného sedadla motorového vozidla, avšak napriek tomuto konštatovaniu zotrval na tom, že najpravdepodobnejším strelcom bol vodič tohto vozidla.

Zo znaleckého posudku znalca MUDr. M. Y. (na č. I. 1460 - 1480) vyplynulo, že tento znalec sa stotožnil so závermi znaleckých posudkov znalcov MUDr. N. D., CSc. a MUDr. I. R., týkajúcich sa príčin a mechanizmu smrti poškodeného I. Y.. Menovaný znalec súhlasil aj s tými znaleckými závermi týkajúcich sa vzdialenosti strelby, ako aj priebehu strelného kanála v tom, že strelný kanál prebiehal zľava doprava, spredu dozadu a zdola nahor. Na rozdiel od tvrdení znalca MUDr. I. R. v rámci jeho výsluchu v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, znalec MUDr. M. Y. konštatoval, že k zástrelu hlavy poškodeného I. Y. mohlo dôjsť aj bez opierania pravej temennej oblasti hlavy poškodeného o časť

interiéru motorového vozidla. Na strane druhej to však nevylučuje možnosť, že poškodený mohol mať v čase vzniku strelného poranenia opretú hlavu pravou temennou oblasťou o interiér motorového vozidla.

Zo znaleckého posudku znalca prof. MUDr. I. R. (išlo o znalecký posudok predložený obžalovaným) vyplynulo, že zo všeobecného súdnolekárskoho hľadiska k tomuto konkrétnemu strelnému poraneniu hlavy mohlo dôjsť aj spôsobom, ako popísal svedok I..

Zo znaleckého posudku znalca doc. Ing. W. N., PhD. (išlo o znalecký posudok predložený obžalovaným) vyplynulo, že z predloženého spisového materiálu nebolo možné jednoznačne určiť, v akej vzájomnej polohe bol poškodený I. Y. a obžalovaný W. M. v okamihu výstrelu a ani to, či sú technicky i anatomicky reálne polohy uvedené znalcami v jednotlivých posudzovaných variantoch popísaných v predchádzajúcich znaleckých posudkoch. Znalec však mohol potvrdiť predpoklad, že ku vzniku zástrelu strely hodnotenej ráže 6,35 mm Browning, nie je opretie hlavy o pevnú prekážku nutnou podmienkou.

Znalec doc. Ing. W. N., PhD. v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že nie je schopný jednoznačne vysloviť, aká bola poloha páchatelia a poškodeného v čase výstrelu. Aj keď znalci v predchádzajúcich znaleckých posudkoch sa prikláňali k tomu, že strelcom bol vodič, on by v tomto smere nebol tak odvážny k takémuto tvrdeniu. Podľa neho, lepšie podmienky mal ten, ktorý sedel vzadu, avšak to by bola iba špekulácia, keďže nevie presne, čo sa tam stalo.

Zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru kriminalistika, odvetvia kriminalistická chémia (na č. I. 1004 -1007) vyplynulo, že prítomnosť častíc povýstrelových splodín bola zistená na leme ľavého rukáva predloženej bordovej mikiny. Na leme pravého rukáva predloženej bordovej mikiny a predložených riflových nohaviciach, prítomnosť častíc povýstrelových splodín, nebola zistená.

Na hlavnom pojednávaní boli oboznámené aj dôkazy, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní. Išlo o zápisnicu o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou, vyšetrovací pokus s fotodokumentáciou, preverka výpovede svedka W.a I.a na mieste s fotodokumentáciou, zápisnice o vydaní vecí svedkom W.om I.om, ako aj údaje o uskutočnenej telekomunikačnej činnosti. Boli oboznámené aj vecné dôkazy (tzv. doličné veci).

Zo znaleckého posudku znalcov - psychiatrov MUDr. C. D. a MUDr. U. I. vyplynulo, že obžalovaný netrpí, ani netrpel duševnou chorobou alebo poruchou. Obžalovaný v čase skutku nebol pod vplyvom lieku alebo návykovej látky. V čase skutku mohol rozpoznať jeho nebezpečnosť a mohol svoje konanie ovládať.

Zo znaleckého posudku znalca - psychológa PhDr. V. B. vyplynulo, že v osobe obžalovaného treba vzhliadnuť priemerne diferencovanú osobnosť s labilnou a menej prispôsobivou emotivitou. Má sklon ku kolísaniu nálad, k menej zrelým spôsobom správania. Agresívne sklony zvýraznené nie sú, avšak má menej účinné kompenzačné mechanizmy, v dôsledku čoho v neobvyklých alebo vo vypätých situáciách sa u neho môžu agresívne impulzy prejaviť na báze vnútornej neistoty alebo napätia. O medziludské vzťahy sa zaujíma, avšak je u neho prítomná menšia schopnosť empatie, resp. súcitu so sociálnym okolím, od okolia očakáva uspokojovanie svojich potrieb.

Z odpisu registra trestov obžalovaného W.a M.ho vyplynulo, že má dva záznamy a to z roku 1998 a z roku 2018. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 31.05.2018 sp. zn. 3T/53/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 19.03.2019 sp. zn. 3To/9/2019 k trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Jednalo sa o pokračovací zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.

Napokon súd I. stupňa v konaní po zrušení rozsudku a po vykonaní dokazovania rozhodol odsudzujúcim rozsudkom z 23.06.2020 č. k. 3T/5/2006-1740 vo vzťahu ku skutku v bode 1/, právne posúdeného ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku), s poukazom na skorší rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 29. 05.2007 č. k. 3T/5/2006-1125, ktorým bol obžalovaný právoplatne uznaný za vinného z trestného činu nedovoleného ozbrojovania a

obchodovania so zbraňami podľa 184a ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (skutok v bode 2/) a z trestného činu krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (skutok v bode 3/),

Čo sa týka výroku o vine ohľadom skutku v bode 1/, právne posúdeného ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva na obhajobu. Pred okresným súdom bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom, ako aj v potrebnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. Pokiaľ okresný súd istú časť termínov hlavného pojednávaní vykonal bez prítomnosti obžalovaného, mal na to splnené všetky zákonné podmienky podľa § 252 ods. 3 Tr. por. (R 20/2016). Súd I. stupňa vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach tak, ako to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k správny skutkovým zisteniam.

Druhostupňový súd preto nemá pochybnosti a správnosti skutkových zistení uvedených v napadnutom rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný W. M. v kritickom čase a za okolností ustálených v rozsudku súdu prvého stupňa, sa dopustili konania, ktoré je opísané vo výrokovej časti prvostupňového rozsudku.

Ani krajský súd nemal dôvod spochybniť hodnovernosť výpovede svedka W.a I.a, hoci obžalovaný tohto kľúčového svedka spochybňoval nielen pred súdom I. stupňa, ale aj v odvolacom konaní.

Aj odvolací súd je si vedomý, že k hodnoteniu výpovede takéhoto svedka bolo potrebné pristupovať obzvlášť starostlivo. Nebolo možné bez ďalšieho výpoved' takéhoto svedka odmietnuť len preto, lebo sa rozhodol spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a usvedčovať obžalovaného z tak závažného trestného činu. Pri hodnotení výpovede svedka W.a I.a bolo potrebné osobitne starostlivo sledovať, či jeho výpoved' bola vnútorne logická, konzistentná, či jeho skoršia a neskoršia výpoved' bola v podstatných bodoch zhodná, či táto bola v dobrom logickom súlade aj s ostatnými v konaní vykonanými dôkazmi.

Senát krajského súdu rovnako ako súd I. stupňa výpoved' W.a I.a vyhodnotil ako svedeckú výpoved' vnútorne logickú, konzistentnú, presvedčivú, dokonca aj v dobrom logickom súlade s inými vykonanými dôkazmi, pričom menovaný svedok od momentu spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní ku skutku vypovedal v podstatných bodoch zhodne a to v rámci opakovaných výpovedí, tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ sa vyskytli určité rozdiely medzi skoršou a neskoršou výpovedou v jednotlivých štádiách trestného konania, nešlo o zásadné rozdiely, ale o menej podstatné fakty, na ktoré si nemusel pamätať, alebo na ktoré si dodatočne vybavil v pamäti.

Napokon aj z obsahového hľadiska odvolací súd hodnotil výpoved' svedka W.a I.a ako vierohodnú, žiadnou konkrétnou skutočnosťou nespochybniteľnú (dokonca súladnú aj s prvotnou doznávajúcou sa výpovedou obžalovaného), pričom nebol zistený ani žiadny podstatný dôvod, pre ktorý by svedok mohol vypovedať nepravdivo, prípadne skreslene. Inak povedané, nebola zistená žiadna relevantná okolnosť, ktorá by mohla vyvolať rozumnú pochybnosť o tom, že tento svedok konanie obžalovaného popísali inak, ako sa reálne uskutočnil, prípadne, že by mohol tento svedok skutkový dej popisovať v rozpore so skutočnosťou.

Obhajoba vždy môže nájsť motív, resp. dôvod, prečo kľúčový svedok obžaloby klame, resp. nevypovedá objektívne. Argumenty však musia mimoriadne silné a presvedčivé, aby bolo možné vysloviť, že takáto svedecká výpoved' je nepravdivá. Takéto argumenty obhajoba ani pri nadmernej snahe nepredložila a nespochybnila tvrdenia svedka W.a I.a tak, aby krajský súd mal dôvod korigovať hodnotenie dôkazov okresným súdom.

Ak obžalovaný tvrdí v podanom odvolaní, že svedok W. I. dobrovoľne nevydal orgány činné v trestnom konaní nariadenie použité na pochovávanie nebohého, chirurgické rukavice a vrchnú časť odevu (koženú bundu), tak tieto skutočnosti, ktoré navyše obžalovaný iba selektívne vyberá, nemôžu vypovedať o nehodnovernosti svedka, resp. o jeho snahe mariť priebeh vyšetrovania alebo zahladzovať stopy. Obžalovaný evidentne prehliada, že to bol práve svedok W. I., ktorý ako prvý oznámil príslušníkom Policajného zboru skutočnosti, ktoré sa odohrali dňa 13.10.2006 a už pri svojom výsluchu zo dňa

15.10.2006 vyslovil ochotu vydať zbraň, zakrvavenú šiltovku nebohého, mobilný telefón zn. Nokia, kľúče od vozidla zn. VW Golf a kľúče od bytu s prívieskom.

Odvolací súd ďalej konštatuje, že podkladom pre odsudzujúci výrok súdu I. stupňa, nebola len usvedčujúca výpoveď svedka W.a I.a, ale aj doznávajúca sa výpoveď samotného obžalovaného z prípravného konania zo dňa 17.10.2004. Pokiaľ obžalovaný namietal, že tento výsluch bol nezákonný jednak preto, že tomu predchádzal psychický nátlak policajtov - operatívnych pracovníkov, jednak preto, že bol vykonaný v noci, tak k týmto námietkam krajský súd vyslovuje, že je nesporné, že prvotný výsluch W.a M.ho v procesnom postavení obvineného, sa uskutočnil dňa 17.10.2004 od 02.05 hod. do 03.00 hod., na strane druhej vzniknutá procesná situácia, nielen z pohľadu zabezpečenia nevyhnutných dôkazov v danom štádiu konania, ktoré si vyžiadali istú časovú náročnosť, ale aj z pohľadu plynutia lehôt uvedených v § 77 ods. 1 Tr. por. účinného od 01.12.2003 do 31.12.2005 (prokurátor bol povinný zadržanú osobu odovzdať súdu v lehote 48 hodín od zadržania s návrhom na jej vzatie do väzby), si potom vyžadovala, aby výsluch obvinenej osoby sa uskutočnil v nočných hodinách. Tu sa žiada poznamenať, že ihneď po tomto procesnom úkone nasledoval výsluch ďalšej obvinenej osoby (išlo o M. N.) a to v čase od 04.00 hod. do 05.00 hod. dňa 17.10.2004. Znovu treba zopakovať a spresniť, že prokurátor mal povinnosť W.a M.ho odovzdať súdu s návrhom na vzatie do väzby do dňa 17.10.2004 do 10.45 hod., čo sa aj stalo, dokonca vyšetrovateľ PZ podal návrh prokurátorovi na vzatie obžalovaného (vtedy obvineného) do väzby dňa 17.10.2004 o 06.41 hod. Zo zápisnice o výsluchu obžalovaného W.a M.ho (vtedy ešte obvineného) zo dňa 17.10.2004 vyplynulo, že tohto výsluchu sa okrem vyšetrovateľa PZ, zúčastnili prokurátor, obhajca W.a M.ho a obhajca M. N.. Samotná prítomnosť týchto osôb dávala záruku toho, že zo strany vyšetrovateľa PZ nemohli byť vytvorené žiadne také okolnosti, ktoré by mohli výrazne ovplyvniť psychický stav obžalovaného (vtedy obvineného), čo by mohlo viesť k vynúteniu jeho priznania sa k trestnému činu vraždy. Ani zo samotnej dĺžky trvania tohto výsluchu (od 02.05 hod. do 03.00 hod.), hoci trvala v nočných hodinách, sa nedalo vyvodiť, že by táto okolnosť mohla výrazným spôsobom ovplyvniť psychický stav obžalovaného (vtedy obvineného). V tomto smere nemožno prehliadnuť ani výsluch W.a M.ho pred sudcom pre prípravné konanie, ktorý sa uskutočnil dňa 18.10.2004 od 13.00 hod. do 13.35 hod. za prítomnosti jeho obhajcu a prokurátora, kde obžalovaný (vtedy ako obvinený) prehlásil, že psychicky, aj zdravotne sa cíti byť v poriadku, pričom odmietol vypovedať, iba odkázal na svoje skoršie výpovede pred vyšetrovateľom a týchto sa „pridržiaval“. O zlom psychickom rozpoložení pri svojom prvotnom výsluchu zo dňa 17.10.2004 začal obžalovaný tvrdiť až vo svojej neskoršej výpovedi dňa 27.07.2005 (po uplynutí deviatich mesiacoch). V neposlednom rade treba vysloviť aj to, že v čase prvotného výsluchu obžalovaného, vtedy platné znenie ustanovenia § 52 Tr. por. účinného od 01.12.2003 do 31.12.2005 nevyžadovalo, aby úkony vykonávané orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom boli vykonávané zásadne v čase medzi 07.00 hod. a 20.00 hod. Takáto zákonná požiadavka nastala až rekonštrukciou Trestného poriadku účinného od 01.01.2006 (teraz ide o ustanovenie § 55 ods. 2 Tr. por.). Napokon výsledky vykonaného dokazovania (vrátane výsluchov obžalovaného v prípravnom konaní) ani len nenaznačovali, že by ktorákoľvek zložka Policajného zboru (napríklad tzv. operatívci) na obžalovaného vyvíjali psychický nátlak a vynucovali si jeho priznanie. Obžalovaný až na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.09.2006 sa začal vyjadrovať k priebehu svojho výsluchu v procesnom postavení zadržaného - podozrivého, kde ho úvodom mali vypočúvať nie k vražde, ale k vydieraniu, pričom ho následne nechali niekoľko hodín pripnutého o radiátor a nedovolili mu ísť ani na toaletu. Až po uplynutí značného časového úseku sa pokračovalo v jeho výsluchu, ktorý už prebiehal vo večerných hodinách. Vtedy príslušníci polície, malo ísť o viacerých vyšetrovateľov alebo operatívcoch, začali na neho „vrieskať“, aby sa priznal k vražde, že niekto sleduje jeho rodinu a iba jeho priznanie môže ich ochrániť. Tvrdili mu, že jeho brat je sledovaný a ide mu o život. Tiež mu hovorili, že pokiaľ ho pustia von, tak aj on sám je ohrozený na živote, hneď ho môžu isté osoby zastreliť, ale keď sa prizná, tak oni mu udelia štatút korunného svedka a môžu ho chrániť. Napokon im povedal, že on sa teda prizná, nech idú po jeho brata, aby sa mu nič nestalo. Obžalovaný ďalej uviedol, že následne sa uskutočnil ďalší jeho výsluch. Ešte pred týmto výsluchom ho policajti usmerňovali, že tam bude prokurátor, aby sa len pridržiaval predchádzajúceho výsluchu, aby sa tam s nikým „nebavil“, aby si nedal klásť žiadne otázky.

Ak obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania poukazoval na zápisnicu o svojom výsluchu ako zadržaného - podozrivého zo dňa 15.10.2004 (na č. I. 17 - 20), aj krajský súd zistil istú nedôslednosť zo strany vyšetrovateľa PZ pri spisovaní tejto zápisnice ohľadom časových údajov doby trvania výsluchu zadržaného - podozrivého. Nemožno tiež prehliadnuť, že samotný rozsah a obsah tejto zápisnice (je spísaná len na štyroch stranách, vrátane obsahu poučenia) vôbec nenasvedčuje tomu, že by bola vyhotovená v čase od 10.45 hod. dňa 15.10.2004 do 06.10 hod. dňa 16.10.2004. Rovnako z obsahu

vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že vyšetrovateľ PZ (mjr. Mgr. C. U.) dňa 15.10.2004 od 15.40 hod. do 17.35 hod. realizoval výsluch svedkyne W. Q., čo z časového hľadiska kolидуje s výsluchom W.a M.ho v procesnom postavení zadržaného - podozrivého tak, ako bol zaznamenaný v tejto zápisnici.

Odvolačí súd naznačenú problematiku napokon uzatvára tak, že samotný výsluch W.a M.ho v procesnom postavení zadržaného - podozrivého, sa nemohol, ani sa vôbec nestal podkladom na vyslovenie viny obžalovaného. Na tento výsluch neprihliadol ani súd I. stupňa v napadnutom rozsudku. Samotná nedôslednosť vyšetrovateľa PZ pri spisovaní zápisnice ohľadom časových údajov doby trvania výsluchu zadržaného - podozrivého sama osebe, bez zistenia ďalších relevantných skutočností ešte nedosvedčuje, že bol na obžalovaného skutočne vyvíjaný akýkoľvek psychický nátlak. Tvrdeniam obžalovaného na hlavnom pojednávaní zo dňa 12.09.2006 (po uplynutí doby dvoch rokov od prvého výsluchu obžalovaného v procesnom postavení obvineného), že policajti na neho vyvíjali psychický nátlak a prinútili ho k priznaniu sa k vražde, neuveril ani odvolací súd, tieto jeho tvrdenia považoval ako spôsob obhajoby s cieľom zvrátiť dôkaznú situáciu vo svoj prospech a preniesť trestnú zodpovednosť na inú osobu.

Ako už bolo vyslovené vyššie, súd prvého stupňa vinu obžalovaného W.a M.ho založil na jeho doznávajúcej sa výpovedi z prípravného konania, pričom táto jeho výpoveď bola prečítaná aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.06.2018, keďže obžalovaný po zmene v zložení senátu, odmietol vypovedať. Ani odvolací súd nezistil žiadne zákonné prekážky, ktoré by na hlavnom pojednávaní bránili postupu podľa § 258 ods. 4 Tr. por. t. j. k prečítaniu všetkých výpovedí obžalovaného z prípravného konania, vrátane jeho výpovede zo 17.10.2004 (na č. I. 457 - 461). Okrem tejto doznávajúcej výpovede ho usvedčuje aj svedok W. I.. S týmito výpoveďami (s výsluchmi obžalovaného a svedka) korešpondujú aj ďalšie zabezpečené dôkazy (zápisnica o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou, vyšetrovací pokus s fotodokumentáciou, výsledky znaleckého skúmania, previerka výpovede svedka W.a I.a na mieste s fotodokumentáciou, zápisnice o vydaní vecí svedkom W.om I.om, ako aj údaje o uskutočnenej telekomunikačnej činnosti).

K znaleckým posudkom zabezpečenými orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj stranou (obžalovaným), ako aj k ústnym prednesom znalcov na hlavnom pojednávaní odvolací súd uvádza nasledovné:

Znalec MUDr. N. D., CSc. v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že nevylučuje, že na základe pitevného nálezu mohla strieľať aj iná osoba zo zadného sedadla motorového vozidla, avšak napriek tomuto konštatovaniu zotrval na tom, ako to bolo napokon konštatované v písomne vyhotovenom znaleckom posudku, ktorý vypracoval spolu so znalcom MUDr. I. R., že najpravdepodobnejším strelcom bol vodič tohto vozidla.

Znalec MUDr. M. Y. na hlavnom pojednávaní vypovedal v zhode so závermi svojho písomne vypracovaného znaleckého posudku. Tento znalec nespochybnil závery znaleckého posudku znalcov MUDr. N. D., CSc. a MUDr. I. R., týkajúcich sa príčin a mechanizmu smrti poškodeného I. Y.. Znalec MUDr. M. Y. na hlavnom pojednávaní súhlasil aj s tými znaleckými závermi týkajúcich sa vzdialenosti streľby, ako aj priebehu strelného kanála v tom, že strelný kanál prebiehal zľava doprava, spredu dozadu a zdola nahor. Na rozdiel od tvrdení znalca MUDr. I. R., ktoré vyslovil v rámci svojho výsluchu v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, znalec MUDr. M. Y. konštatoval, že k zástrelu hlavy poškodeného I. Y. mohlo dôjsť aj bez opierania pravej temennej oblasti hlavy poškodeného o časť interiéru motorového vozidla. Na strane druhej to však nevylučuje možnosť, že poškodený mohol mať v čase vzniku strelného poranenia opretú hlavu pravou temennou oblasťou o interiér motorového vozidla.

Znalec prof. MUDr. I. R., CSc., v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa pridriava písomne vypracovaného znaleckého posudku. Jeho závery sa v podstate zhodovali so závermi predchádzajúceho znaleckého posudku, dokonca so znalcom MUDr. N. D., CSc. sa zhodol úplne vo všetkom, pričom so znalcom MUDr. I. R. sa nestotožnil s jeho názorom, že k zástrelu hlavy poškodeného mohlo dôjsť len vtedy, keď sa jeho hlava o niečo opierala. Aj tento znalec pripustil, že zo súdnolekárskeho hľadiska mohlo dôjsť k zraneniu poškodeného tak, ak to popísal svedok W. I..

Znalec doc. Ing. W. N., PhD. v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že nie je schopný jednoznačne vysloviť, aká bola poloha páchatela a poškodeného v čase výstrelu. Aj keď znalci

v predchádzajúcich znaleckých posudkoch sa prikláňali k tomu, že strelcom bol vodič, on by v tomto smere nebol tak odvážny k takémuto tvrdeniu. Podľa neho, lepšie podmienky mal ten, ktorý sedel vzadu, avšak to by bola iba špekulácia, keďže nevie presne, čo sa tam stalo.

Z takto vykonaného znaleckého dokazovania (vrátane osobných výsluchov znalcov na hlavnom pojednávaní) vyplynulo, že znalci pripustili možnosť dvoch alternatív a to, že osobou, ktorá vystrelila z pištole na poškodeného, mohla byť nielen osoba, ktorá sedela na mieste vodiča motorového vozidla, ale aj osoba, ktorá sa nachádzajúca na zadnom sedadle.

Podľa doposiaľ ustálenej judikatúry (R 20/1970) v prípadoch, ak pripustia znalci z odboru lekárstva možnosť viacerých alternatív, týkajúcich sa príčin zranenia poškodeného je súd povinný po zhodnotení výsledkov znaleckej expertízy v súhrne s ostatnými vykonanými dôkazmi rozhodnúť, ktorá z uvedených alternatív je v súlade s vykonanými dôkazmi. Za tým účelom je súd povinný vykonať všetky dostupné dôkazy k objasnení príčiny zranenia a osoby páchatela.

Nakoľko súd hodnotí znalecký posudok voľne, ako každý iný dôkaz, nemôže znalecký posudok hodnotiť izolovane, ale ho musí hodnotiť v súhrne s ostatnými vykonanými dôkazmi. Aj odvolací súd po zhodnotení výsledkov všetkých znaleckých expertíz, ktoré boli doposiaľ vykonané, dospel k záveru, že iba jeden variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti a to ten, že osobou, ktorá vystrelila z pištole na poškodeného bol obžalovaný W. M., keďže iba tento variant bol v súlade s doznávajúcou výpoveďou obžalovaného z prípravného konania i usvedčujúcou výpoveďou svedka W.a I.a, ako aj s ďalšími zabezpečenými dôkazmi, ktoré sú uvedené vyššie. Napokon ani zistenia konštatované v znaleckom posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru kriminalistika, odvetvia kriminalistická chémia (na č. I. 1004 -1007) neboli spôsobilé vyvrátiť, resp. spochybníť priebeh skutkového deja tak, ako bol ustálený vo výrokovvej časti napnutého rozsudku.

Ak obžalovaný namietal, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu ustanovenia § 76 ods. 6 Tr. por. účinného do 31.12.2006 (teraz podľa § 85 ods. 4 Tr. por.), tak s týmito námietkami sa krajský súd nemohol stotožniť. Odvolateľ prehliada obsah zápisnice o svojom výsluchu ako zadržaného - podozrivého zo dňa 15.10.2004 (na č. I. 17 - 20), z ktorej vyplynulo, že zadržanému bolo oznámené, že je podozrivý z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., pretože mal dňa 13.10.2004 v čase okolo 20.45 hod. usmrtiť strelnou zbraňou I. Y..

Zmeny v neskorších výpovediach obžalovaného (ten od svojho výsluchu zo dňa 16.03.2005 začal uvádzať, že na poškodeného nevystrelil on, ale I.) odvolací súd vyhodnotil ako účelové, v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti a túto preniesť na svedka W.a I.a. Tieto zmenené tvrdenia obžalovaného vyzneli nepresvedčivo a bez akejkoľvek logiky. Obžalovaný tieto zmeny najskôr (počas výsluchu zo dňa 16.03.2005) neodôvodňoval žiadnymi relevantnými skutočnosťami alebo okolnosťami, ale iba vo vzťahu k M.ovi N. uviedol, že mal strach, že keď on bude uväznený za svoj čin, tak by mohol Rastislav N. ublížiť niekomu z jeho rodiny, keby od nich požadoval peniaze, ktoré mu dlží, nakoľko sa jedná o milión korún, neskôr (počas výsluchu zo dňa 27.07.2005) zmeny vo výpovediach odôvodňoval tým, že dňa 17.10.2004 bol vo veľmi zlom psychickom rozporení a mal strach o svoju rodinu. V naznačených súvislostiach nemožno nespomenúť výsluch obžalovaného zo dňa 15.11.2005, vrátane jeho odpovede na položenú otázku vyšetrovateľa PZ (na č. I. 483), či by mohol uviesť dôvod, resp. motív aký mohol mať W. I., aby usmrtil I. Y. s ktorým sa ani nepoznal, pričom na položenú otázku obžalovaný doslova uviedol: „Bol to jeho strach z toho, že som si došiel pre svoje peniaze s človekom, práve ktorého on nepoznal. Čo k tomu viac dodať.“ Pokiaľ ide o výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní zo dňa 12.09.2006 (uskutočnenú pred okresným súdom pred pôvodným senátom), že v prípravnom konaní policajti na neho vyvíjali psychický nátlak a prinútili ho sa priznať k vražde, odvolací súd túto jeho výpoveď vyhodnotil vyššie (na iných miestach toho odôvodnenia) a nepovažuje za potrebné toto stanovisko znovu opakovať.

Senát krajského súdu poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadí jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Súd pritom nie je povinný automaticky, resp. mechanicky vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, pretože podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a § 2 ods. 11 Tr. por.

má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť nariadiť dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie. Odvolací súd preto opakuje, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané všetky potrebné dôkazy, pričom skutkový stav veci bol zistený v rozsahu nevzbudzujúcom žiadne relevantné pochybnosti.

Vyššie uvedené sa vzťahuje aj na požiadavku obžalovaného, aby do konania bol pribratý znalec z odboru kriminalistika, odvetvie balistika a kriminalistická chémia, na podanie znaleckého posudku vo vzťahu k zisteným povýstrelovým splodínám na leme ľavého rukáva mikiny svedka W.a I.a. Odvolací súd uvedený návrh na doplnenie dokazovania ďalším znaleckým posudkom považoval za nedôvodný a nadbytočný, ktorý by už nebol spôsobilý zvrátiť ustálený skutkový stav v žiadnom smere. V danej veci bol totiž v štádiu súdneho konania zabezpečený znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru kriminalistika, odvetvia kriminalistická chémia (na č. I. 1004 -1007), z ktorého vyplynulo, že prítomnosť častíc povýstrelových splodín bola zistená na leme ľavého rukáva predloženej bordovej mikiny (išlo o mikinu patriacu svedkovi W.ovi I.ovi), pričom na leme pravého rukáva predloženej bordovej mikiny a predložených riflových nohaviciach, prítomnosť častíc povýstrelových splodín, nebola zistená (rovnako išlo o oblečenie svedka W.a I.a). Krajský súd k odvolacím argumentom obžalovaného, predovšetkým dáva do pozornosti taký významný fakt, že k výstrelu z pištole zn. DUO, kal. 6,35 mm došlo v uzavretom interiéri motorového vozidla zn. Škoda Oktavia, t. j. v pomerne malom priestore, kde sa navyše nachádzali tri osoby, pričom pri takýchto obmedzených priestorových podmienkach nemožno vylúčiť ani to, že sa častice povýstrelových splodín mohli objaviť nielen na plochách interiéru vozidla, ale aj na ošatení ktorejkoľvek osoby, ktorá sa v čase výstrelu vo vozidle nachádzala. Pokiaľ sa znaleckým skúmaním častice povýstrelových splodín zistili na leme ľavého rukáva mikiny patriacej svedkovi W.ovi I.ovi, tak táto skutočnosť nemala taký zásadný význam, ako jej pripisoval obžalovaný v rámci odvolacieho konania. Táto skutočnosť sama osebe, bez zistenia ďalších relevantných skutočností, neposkytuje dostatočný základ pre domnienku, resp. do úvahy prichádzajúcu alternatívu, že by strelcom mal byť svedok W. I.. Pre úplnosť treba dodať, že aj na ošatení poškodeného I. Y. (na šiltovke) sa našlo pomerne veľa častíc povýstrelových splodín, ktoré mali zhodné chemické zloženie s časticami povýstrelových splodín pochádzajúcich aj zo streliva predloženého ku skúmaniu na oddelení balistiky Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru (znalecký posudok na č. I. 118 -121). Napokon treba vysloviť aj to, že ku znaleckému skúmaniu ošatenia obžalovaného W.a M.ho, či sa i na jeho odevných zvrškoch nachádzali alebo nenachádzali častice povýstrelových splodín, vôbec nedošlo, čo sa už v tomto štádiu konania nedá ani dodatočne napraviť. Odvolací súd tiež zvyrazňuje skutočnosť, že častice povýstrelových splodín neboli zistené na leme pravého rukáva mikiny svedka W.a I.a, ale na leme ľavého rukáva, čo v konečnom dôsledku neznižuje, resp. nespochybňuje hodnovernosť výpovede menovaného svedka v tom, že ten, ktorý v motorovom vozidle zastrelil poškodeného I. Y., bol práve obžalovaný W. M.. Nie je bez významu ani pozícia, akú menovaný svedok a obžalovaný zastávali v danom motorovom vozidle. Svedok W. I. sedel vzadu za sedadlom vodiča, pričom ide o osobu, ktorá je pravákom. Pre prípad, že by sa pripustila možnosť, že strelcom bol svedok W. I., tak by sa dalo oprávnenne predpokladať, že by svedok strelil pravou rukou, čo by zrejme spôsobilo, že častice povýstrelových splodín by sa skôr našli na pravom leme rukáva jeho mikiny ako na ľavom. S poukazom už na zmienenu pozíciu obžalovaného a svedka W.a I.a, logický pohyb tohto svedka ako reakcia na strelbu, prípadne na konkrétny skutkový dej, zodpovedá takému nastaveniu svedka, že práve jeho ľavá časť tela, vrátane jeho ľavej ruky, mohla byť najbližšie k miestu, kde došlo k výstrelu. V tomto smere nemožno prehliadnuť ani nálezovú časť znaleckého posudku znalcov MUDr. N. D., CSc. a MUDr. I. R. (na č. I. 317 - 325), kde bolo konštatované, že strelbu ľavou rukou W.om I.om je možné vylúčiť z dôvodu, že tento je pravák. V takomto prípade vzdialenosť ústia hlavne od miesta vstrelu by bola taká veľká, že by nezanechala na mieste vstrelu výstrelové splodiny. Inak povedané, skutočnosť, že sa častice pochádzajúce z povýstrelových splodín nachádzali na leme ľavého rukáva mikiny a nie na pravom, s ohľadom na všetky vyššie uvedené zistenia len potvrdzujú záver, že strelcom bol práve obžalovaný.

Ak obžalovaný v podanom odvolaní (išlo o odvolanie zo dňa 24.09.2020) spochybňoval hodnovernosť svedka W.a I.a výpočtom viacerých skutočností a okolností v kombinácii so selektívne vybratými replikami tohto svedka, či už v skorších, alebo aj v neskorších jeho výpovediach a to dokonca v rôznych štádiách trestného konania (jednalo sa o námietky a argumenty označené pod bodmi 1/ až 14/ podaného odvolania), išlo v podstate o také hodnotenie dôkazov, ktoré odvolací súd nemohol akceptovať, predovšetkým preto, že sa poukazovalo len na určitú časť dôkazov, ale bez ich hodnotenia v celkovom kontexte. Navyše argumentácia obžalovaného bola sčasti založená na indíciách, účelových konštruktoch a domnienkach.

Pokiaľ obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom v rámci konečného návrhu poukazoval na to, že „predmetná zbraň nemala žiadnu manuálnu poistku, ani nemala pádovú poistku integrovanú vo svojom konštrukčnom mechanizme, pričom išlo o zbraň životu nebezpečnú v takom prípade, ak by sa prevádzala s nábojom v komore a to vo vozidle pod zadným sedadlom“, z čoho následne vyvodzoval, nehodnovnosť výpovede svedka W.a I.a, ktorý tvrdil, že „zo zbrane sa strieľalo za jazdy, bez predchádzajúceho obtiahnutia zbrane“, k tomu odvolací súd vyslovuje, že tieto námietky nebolo možné akceptovať, nakoľko bolo by naivné predpokladať, že obžalovaný, ktorý v uzavretom motorovom vozidle vystrelil na poškodeného I. Y. a spôsobil mu smrteľné zranenie a zároveň takouto hazardnou či riskantnou streľbou zo zbrane, priamo ohrozoval na živote i zdraví ďalšie osoby, tvoriace osádku vozidla, dokázal by predtým úzkostlivo hľadiť a dbať na dodržiavanie bezpečnostných predpisov pri preprave nabitej zbrane. Napokon ani z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by sa obžalovaný bližšie zaujímal o typ a charakter zaobstaranej zbrane (túto získal od svedka W.a I.a), prípadne, že by sa od svedka W.a I.a spýtal, či táto zbraň má zabudované bezpečnostné, či iné ochranné prvky, aby prípadná manipulácia, či streľba z tejto zbrane nespôsobovala zbytočné riziká. Takémuto konštatovaniu napokon nasvedčuje aj ten fakt, že sa o tejto okolnosti obžalovaný počas priebehu celého trestného konania vôbec nezmieňoval a učinil tak až v rámci odvolacieho konania.

Druhostupňový súd nezistil ani zásadné procesné chyby orgánov prípravného konania a súdu I. stupňa v tomto trestnom konaní. V danej prípadne sa postupovalo v súlade s Trestným poriadkom, nedochádzalo k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu, ani ku kráteniu jeho ďalších procesných práv a preto odvolacia námietka obžalovaného, že jeho výsluch zo dňa 17.10.2004 bol nezákonný, nemohol odvolací súd akceptovať, túto považoval za účelovú, s cieľom spochybníť zákonnosť konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo.

Na podklade uvedených úvah odvolací súd uzatvára, že vykonaným dokazovaním boli rozhodné skutkové okolnosti preukázané v rovine požadovaného najvyššieho možného stupňa istoty na úrovni pravidla „istoty bez rozumných pochybností.“

Súd prvého stupňa nepochybil ani pri ustálení právnej kvalifikácie skutku v bode 1/, keď obžalovaného W.a M. ho uznal za vinného zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku. Kvalifikovaná skutková podstata trestného činu vraždy (§ 219 ods. 2 písm. j/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku) je daná a opodstatnená motivačným pozadím jeho konania, ktorým bola fyzická likvidácia osoby, ktorej dlžil 120.000,- Sk (3.983,27 eur) preto, aby dlhovanú sumu nemusel vrátiť, prípadne, aby zo získanej sumy mohol uspokojiť ďalších veriteľov. Zistené motivačné pozadie jednoznačne svedčí o krajnej bezcitnosti a neúcte obžalovaného k ľudskému životu.

Pokiaľ ide o skutky v bodoch 2/ až 3/ rozsudku z 29.05.2007 č. k. 3T/5/2006-1125, ktoré boli právne kvalifikované ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (v bode 2/) a trestný čin krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (v bode 3/), tak súd I. stupňa správne postupoval v intenciách § 166 Tr. por., keď v napadnutom rozsudku na výroky o vine ohľadom skutkov v bodoch 2/ až 3/, ktoré zostali skorším rozsudkom nedotknuté, iba poukázal.

Pri preskúmaní výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, ktorý bol obžalovanému uložený popri treste prepadnutia veci, krajský súd na podklade odvolania prokurátora zistil, že tento druh trestu, vrátane jeho výmery a spôsobu výkonu, bol uložený v rozpore s Trestným zákonom.

Súd I. stupňa prehliadol, že zákonom č. 171/2003 Z. z. účinného od 01.09.2003 došlo k novele Trestného zákona, pričom boli (okrem iného) novelizované aj ustanovenia § 29 ods. 2 a § 219 ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 29 ods. 2 Tr. zák. účinného od 01.09.2003 trest odňatia slobody nad pätnásť rokov až do dvadsiatich piatich rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená; to neplatí, ak súd ukladá tento výnimočný trest podľa § 43 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20050701>>, § 94 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20050701>>, § 219 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20050701>> alebo § 259b ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20050701>>.

Podľa § 219 ods. 2 písm. j/ Tr zák. účinného od 01.09.2003 výnimočným trestom sa páchatel potresce, ak spácha čin uvedený v odseku 1 v úmysle získať majetkový prospech alebo v úmysle zakryť alebo uľahčiť iný trestný čin alebo z inej obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky.

Z uvedeného je zrejmé, že pri kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 2 Tr zák. účinného od 01.09.2003 je možné uložiť len výnimočný trest.

Výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie. Výnimočný trest sa môže uložiť len za trestný čin, pri ktorom to tento zákon vo všeobecnej časti (§ 43) alebo v osobitnej časti dovoľuje.

Odvolačí súd teda musel pristúpiť u obžalovaného W.a M. ho k uloženiu výnimočného úhrnného trestu, pričom aplikoval aj ustanovenia § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, avšak k reálnemu zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu v danom prípade nemohlo dôjsť, nakoľko pri ukladaní výnimočného trestu odňatia slobody nad pätnásť rokov do dvadsaťpäť rokov nesmie horná hranica zvýšenej trestnej sadzby odňatia slobody prevyšovať dvadsaťpäť rokov.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd uložil obžalovanému výnimočný trest, bol zároveň povinný zaradiť obžalovaného do tretej nápravno-výchovnej skupiny (§ 39a ods. 3 Tr zák. účinného v čase spáchania skutku). Pre úplnosť treba konštatovať, že obžalovaného nebolo možné zaradiť do miernejšej nápravno-výchovnej skupiny, dokonca ani s použitím § 39a odseku 3 veta pred bodkočiarkou Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku. V zmysle prechodného ustanovenia § 438 ods. 1 Tr. zák. účinného od 01.01.2006 sa spomínanou najprísnejšou nápravno-výchovnou skupinou v súčasnosti rozumie ústav na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

V posudzovanej veci nebolo nevyhnutné použiť ani zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, z dôvodu neprimeranej dĺžky trestného konania, napriek stanovisku Najvyššieho súdu SR č. 10 publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2011 (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18.03.2010 sp. zn. 5To 14/2009) podľa ktorého, „dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom," pretože odvolací súd dospel k presvedčeniu, že neprimeraná dĺžka súdneho konania, ktorá trvala viac ako 16 rokov (obžaloba bola na okresný súd podaná dňa 12.01.2006, pričom k vyhláseniu rozsudku Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho, došlo až dňa 10.11.2022) bola u obžalovaného W.a M. ho zohľadnená tým, že mu bol výnimočný trest odňatia slobody vymeraný pri dolnej hranici trestnej sadzby, t. j. 15 rokov a 6 mesiacov.

Pokiaľ prokurátor sa domáhal uloženia úhrnného výnimočného trestu odňatia slobody, avšak vo výmere 24 rokov, tak tejto požiadavke ohľadom samotnej výmery tohto druhu trestu odvolací súd nemohol vyhovieť z rovnakých dôvodov, ako sú popísané vyššie, keďže samotná dĺžka súdneho konania presiahla dobu 16 rokov, pričom išlo o takú extrémnu dobu, ktorá v každom prípade presiahla dĺžku konania v porovnateľných veciach, a to bez zavinenia samotného obžalovaného počas celej doby konania na súde I. stupňa.

Možno preto zhrnúť a zopakovať, že odvolacie námietky prokurátora smerujúce k výroku o treste odňatia slobody v neprospech obžalovaného boli iba čiastočne dôvodné, keďže odvolací súd síce uložil úhrnný výnimočný trest odňatia slobody, avšak neuložil ho vo výmere 24 rokov, ako to bolo navrhnuté prokurátorom v podanom odvolaní.

Odvolačí súd teda zrušil napadnutý rozsudok ohľadom výroku o treste odňatia slobody a spôsobom jeho výkonu a sám rozhodol spôsobom, že obžalovanému uložil úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov a 6 mesiacov a na výkon uloženého trestu ho zaradil do III. nápravno-výchovnej skupiny.

Čo sa týka výroku o treste prepadnutia veci, krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zmenu alebo zrušenie tohto druhu trestu. Z výsledkov vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že vlastníkom predmetnej zbrane (pištole zn. DUO, kal. 6.35 mm, výrobného čísla 141831) bol obžalovaný W. M., pričom išlo o vec, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu. K tomuto sa žiada ešte dodať, že trestom prepadnutia veci sa odníma vlastnícke právo obžalovaného k veci, ktorá je v istom vzťahu k spáchanému trestnému činu, pričom toto právo prechádza na štát.

Výrok o treste prepadnutia veci, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 23.06.2020 č. k. 3T/5/2006-1740, bol bez akejkoľvek zmeny prevzatý a zahrnutý do výrokovej časti tohto rozsudku.

Pri preskúmaní výroku o náhrade škody odvolací súd zistil, že tento výrok nezodpovedá stavu veci a zákonu. Primeranosť nákladov na pohreb sa posudzuje podľa predpisov o sociálnom poistení vzťahujúcich sa na pracovné úrazy a choroby z povolania. Celková suma náhrady týchto výdavkov je najviac 2.324,40 eur. Náklady na zriadenie pomníka alebo náhrobnej tabule a úpravy hrobu sa uhrádzajú do výšky 663,88 eur (§ 2 ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.).

Podľa § 449 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri usmrtení sa uhrádzajú aj primerané náklady spojené s pohrebom, pokiaľ neboli uhradené pohrebným poskytnutým podľa predpisov o nemocenskom poistení.

Podľa § 101 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení za náklady spojené s pohrebom sa podľa tohto zákona považujú najmä

a/ náklady účtované pohrebnou službou, ktorá poskytla služby spojené so zabezpečením pohrebu,

b/ náklady na spolpolnenie, ak nie sú súčasťou nákladov účtovaných pohrebnou službou,

c/ cintorínske poplatky,

d/ náklady na zriadenie pomníka alebo náhrobnej tabule,

e/ náklady na úpravu hrobu.

Podľa § 101 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení suma náhrady nákladov uvedených v odseku 2 je najviac 2.324,40 eura. Na zvýšenie tejto sumy platí § 94 ods. 4 rovnako.

Súd I. stupňa pochybil, keď v rámci adhézneho konania zviazal obžalovaného, aby uhradil právnej nástupkyňi poškodeného N. Y. peňažnú čiastku vo výške 10.759,92 eur, ako náhradu škody spôsobenú trestným činom.

Výsledky vykonaného dokazovania (listinný dôkaz na č. I. 514 - išlo náklady účtované pohrebnou službou, ktorá poskytla služby spojené so zabezpečením pohrebu) preukázali, že vynaložené náklady spojené s pohrebom poškodeného I. Y., tak ako je to upravené v ustanovení § 101 ods. 2 písm. a/, ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, predstavovali iba čiastku 951,90 eur (28.667,-Sk). Pokiaľ išlo o ďalšie uplatnené výdavky spojené s pohrebom (smútočné ošatenie pozostalých, kvetinová výzdoba, pohostenie smútočných hostí - kar, osobitná platba katolíckemu kňazovi, nemocničné poplatky, atď.), tak tieto výdavky nemožno zaradiť do primeraných nákladov na pohreb, keďže ide o také výdavky, ktoré nie sú definované v predpisoch o sociálnom poistení ako náklady spojené s pohrebom.

Pre úplnosť treba dodať, že právna nástupkyňa poškodeného si ešte do skončenia vyšetrovania uplatnila nárok na náhradu škody riadne a včas (§ 43 ods. 2 Tr. por. účinného od 01.12.2003 do 31.12.2005), pričom svoj nárok doložila aj účtovnými dokladmi. Z týchto účtovných dokladov sa dalo zistiť, že výdavky spojené s pohrebom predstavovali celkovú finančnú čiastku vo výške 2.413,94 eur (72.722,50 Sk). Naproti tomu právna nástupkyňa poškodeného si na osobitnom písomnom vyčíslení škody (na č. I. 509) nárokovala náhradu škody vo výške 2.621,26 eur (78.968,10 Sk). Pokiaľ išlo náklady účtované pohrebnou službou, tu boli predložené dva doklady s rovnakou finančnou čiastku, resp. s rovnakým vyúčtovaním (jednak doklad o objednávke vo výške 28.667,-, Sk, jednak účtovný doklad z registračnej pokladne vo výške 28.667,-, Sk). Z uvedených zistení je zrejmé, že súd I. stupňa nebol dôsledný, keď účtovné doklady riadne nepreveril, nebral zreteľ na právne predpisy upravujúce otázku primeraných nákladov spojených s pohrebom, čím o uplatnenom nároku na náhradu škody rozhodol v rozpore so zákonom, čo zakladalo aj apelačný dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. f/ Tr. por.

Pochybenie okresného súdu preto konvalidoval odvolací súd tak, že zrušil napadnutý rozsudok aj ohľadom výroku o náhrade škody a sám rozhodol spôsobom, uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Naproti tomu, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že pokiaľ ide o uplatnený nárok zo strany právnej nástupkyne poškodeného N. Y. ohľadom vrátenia pôžičky vo výške 3.983,27 eur (120.000 -, Sk), je evidentné, že tu nejde o škodu spôsobenú trestným činom, pričom je vylúčené, aby súd v rámci adhézneho konania zaviazal obžalovaného uvedenú finančnú čiastku (t. j. dlžnú čiastku) uhradiť.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší žiadny opravný prostriedok nie je prípustný.